

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13434

KOTUKO

Rudyard Kipling

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

לערנביכער .	
16. גויסער האַפּט-באָך	עס
17. לעבן פון די קינדער	עס
18. די גאָלדענע	עס
19. סעפּטואַר פון עזרא	עס
20. די גאָלדענע	עס
21. די גאָלדענע	עס
22. די גאָלדענע	עס
23. די גאָלדענע	עס
24. די גאָלדענע	עס
25. די גאָלדענע	עס
26. די גאָלדענע	עס
27. די גאָלדענע	עס
28. די גאָלדענע	עס
29. די גאָלדענע	עס
30. די גאָלדענע	עס
31. די גאָלדענע	עס
32. די גאָלדענע	עס
33. די גאָלדענע	עס
34. די גאָלדענע	עס
35. די גאָלדענע	עס
36. די גאָלדענע	עס
37. די גאָלדענע	עס
38. די גאָלדענע	עס
39. די גאָלדענע	עס
40. די גאָלדענע	עס
41. די גאָלדענע	עס
42. די גאָלדענע	עס
43. די גאָלדענע	עס
44. די גאָלדענע	עס
45. די גאָלדענע	עס
46. די גאָלדענע	עס
47. די גאָלדענע	עס
48. די גאָלדענע	עס
49. די גאָלדענע	עס
50. די גאָלדענע	עס
51. די גאָלדענע	עס
52. די גאָלדענע	עס
53. די גאָלדענע	עס
54. די גאָלדענע	עס
55. די גאָלדענע	עס
56. די גאָלדענע	עס
57. די גאָלדענע	עס
58. די גאָלדענע	עס
59. די גאָלדענע	עס
60. די גאָלדענע	עס
61. די גאָלדענע	עס
62. די גאָלדענע	עס
63. די גאָלדענע	עס
64. די גאָלדענע	עס
65. די גאָלדענע	עס
66. די גאָלדענע	עס
67. די גאָלדענע	עס
68. די גאָלדענע	עס
69. די גאָלדענע	עס
70. די גאָלדענע	עס
71. די גאָלדענע	עס
72. די גאָלדענע	עס
73. די גאָלדענע	עס
74. די גאָלדענע	עס
75. די גאָלדענע	עס
76. די גאָלדענע	עס
77. די גאָלדענע	עס
78. די גאָלדענע	עס
79. די גאָלדענע	עס
80. די גאָלדענע	עס
81. די גאָלדענע	עס
82. די גאָלדענע	עס
83. די גאָלדענע	עס
84. די גאָלדענע	עס
85. די גאָלדענע	עס
86. די גאָלדענע	עס
87. די גאָלדענע	עס
88. די גאָלדענע	עס
89. די גאָלדענע	עס
90. די גאָלדענע	עס
91. די גאָלדענע	עס
92. די גאָלדענע	עס
93. די גאָלדענע	עס
94. די גאָלדענע	עס
95. די גאָלדענע	עס
96. די גאָלדענע	עס
97. די גאָלדענע	עס
98. די גאָלדענע	עס
99. די גאָלדענע	עס
100. די גאָלדענע	עס

אכטונג , ח' לערער!

אין פארלאג, נייע יידישע פאָלקסשול' ווילנע: אין
ערשינען אַ נייע טרעטאָמאטיע פאר די העכערע קלאַסן
דאָס נייע וואָרט אין 4 בענדער
צווייפגעשטעלט פון ש. באַסטאַמסקי אין 2. חיימסאָן.

ערשטער באַנד — ע פ א ס .

צווייטער באַנד — ליריק .

דריטער באַנד — דראַמע (נייע ייד)

פערטער באַנד — פראָזע

שאָב-מעסערס צו די פעלן, קעסלען, פעלן פון הירשן, באַדלען... דאָס איז גע-
ווען אַ רייכער נדן פאַר אַן עסקימאַסישער פּלה.

— נאָ דיר אויך אַ צוגאַב: אַט די הינט! — האָט מיט אַ געלעכטער צו-
געגעבן קאָדלו, אָנווייזנדיק אויף די הינט, וועלכע האָבן ווי פאַרשטאַנען, וועגן
וואָס עס רעדט זיך, און האָבן זיך געלאַשטשעט צו דער פּלה, באַמיענדיק זיך
אַ לעק צו טאָן זי אין פנים.

— יאָ! — האָט, ווי נאָך אַ לאַנגן קלערן, באַמערקט דער אַנגעקאָק,
ערנסט אָפּהוסטנדיק, — ניט אומזיסט האָב איך, ווי נאָך קאָטוקאָן איז. אונעק
מיט איר, געזונגען גאַנצענע נעכט געבעט-שפרוכן צו די גייסטער. עס האָבן
דערהערט מיינע לידער די גנעדיקע גייסטער, האָבן אויפגעבראַכן דעם אייז
פאַר דער צייט און געשיקט די ים-הינט צום ברעג! יאָ, קאָטוקאָ, מיטן גוף בין
איך געפליבן דאָ, אָבער מיט דער נשמה בין איך די גאַנצע צייט געווען מיט
דיר און האָב, לויט דער אָנווייזונג פון די גייסטער, געפירט דינע הינט און
דיך אויפן ריכטיקן וועג! די גייסטער פאַרנעמען מיינע תפילות!
קיינער האָט אים גיט איבערגעשאַרט.

צוואנציק-דרייסיק, הונדערטער אנדערע פלעגן אלע וויילע ארויסקוקן פון וואסער, ווי טונקלע פלעקן צווישן די שווימענדיקע קריעס.

אינגיכן האָבן קאָטקאָ און דאָס מיידל אָנגעלאָדן דעם שליטל מיט טויטע ים-הינט, האָבן איינגעשפּאַנט די הינט און זיך אייליק אַוועקגעלאָזן אין וועג צוריק אַהיים... און דערצו האָבן זיי נאָך איינגעגראָבן אין שניי אויפן ברעג אַ שטיק צוואַנציק ים-הינט.

זיי האָבן זיך געאיילט אַהיים מיט אלע כוחות. אויך די הינט האָבן, דערשפּירנדיק דעם וועג אַהיים, זיך געריסן אין געשפּאַן, האָבן פּריילעך צו-געהאַלפן זייערע באַלעבאַטיים. ס'האַט זיי אָפּגעגליקט צו געפּינען דעם נאָענטסטן וועג. אַזוי טעג אַרום זיינען שוין די רייזנדער געווען ביי קאַדלוס ישוב. ווען קאָטקאָ האָט, צופּאַרנדיק צום ישוב, הויך אויסגעשריען: — „קומט אַהער!.. פלייש!..“ האָבן אים אָפּגעענטפּערט נאָר עטלעכע שוואַכע שטימען. פונדעסטוועגן, ווען מ'האַט אַלעמען צוזאַמענגעקליבן, האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז אלע לעבן נאָך.

אין אַ שעה אַרום האָבן אין קאַדלוס הויז געברענט די לעמפלעך, אונטער זיי האָבן זיך געקאַכט קעסלעך. אַמאָראַקא האָט געקאַכט מיטאַג פאַרן גאַנצן ישוב. איר קליינער זונדל האָט געקייט אַ שטיקל פּרישע ווייסע פעטס. אַרום דעם פייער זיינען געזעסן די מענטשן און האָבן זיך צו זאָט אָנגעגעסן מיט ים-הונט-פלייש, און קאָטקאָ מיט דער מיידל האָבן פּריילעך דערציילט וועגן זייערע פּאַסירונגען. ביידע הינט זיינען געזעסן דערביי און פלעגן אָנשטעלן די אויערן, ווען די דערציילערס האָבן דערמאָנט זייערע נעמען.

— דער טאַרנאַקא האָט אָן אונז ניט פאַרגעסן, — האָט דערציילט קאָטקאָ. — די ים-הינט זיינען נאָענט פונדאַנען, צוויי טעג גאַנג. זאָלן די בעסטע יעגער אַוועקגיין מאָרגן נאָך די ים-הינט, וואָס מיר האָבן פאַרגראָבן אין אייז. און ווען מיר וועלן אויך יענע פלייש אויפּעסן, וועט זיך געפּינען אויך גייע רויב. איצט איז שוין די צרה פאַרביי...

— און מיר מיט איר וועלן זיך דאָ אויפּויען אַ הויז! — האָט ער צו-געעבן, קוקנדיק מיט ליבשאַפט אויף זיין וועג-הברטע.

דערביי האָט ער אָנגעוויזן אויף צפון-מערב פון קאַדלוס הייזל. צו צפון-מערב פון די עלטערנס וואוינונג באַזעצן געוויינלעך די עסקימאָסן דעם זון אָדער טאַכטער, וואָס זיי מאַכן חתונה.

דאָס מיידל האָט טרויעריק אַ שאַקל געטאַן מיטן קאַפּ, האָט אויסגעצויגן די הענט און געוויזן די ליידיקע דלאַניעס. זי האָט מיט דעם געוואָלט זאָגן, אַז גיט פאַר איר איז אָנגעמאָסטן צו זיין די פרוי פון קאַדלוס זון! זי פאַר-מאָגט גאָרניט: איר האָט מען געפונען, ווען זי איז אויסגעאַנגען פון הונגער; זי האָט קיינעם גיט, ווער עס זאָל איר געבן נדן.

דעמאָלט איז אַמאָראַקא אַראָפּגעשפּרונגען פון די נאַרעס און האָט גע-נומען וואָרפן אויף דער מיידלס קני פלערליי געשיר: שטיינערנע לעמפלעך,

און אינדערמתן האָט זיך דאָס פאַרזעניש ווי אָפּגעשטעלט אויף עפעס
אַ הויכער שטיק אייז.

— לאָמיר זיך אויך אָפּשטעלן, — האָט באַשלאָסן קאָטוקאָ. — לאָמיר אָפּ-
וואַרטן אָט דאָ, הינטער דעמדאָזיקן בערגל.

און ער האָט שנעל אָנגעהויבן צוריק צורעכט מאַכן אַ הייל.

אָט איז עס שוין פאַרטיק. קאָטוקאָ און דאָס מיידל האָבן זיך אַהין פאַר-
קליבן... זיי זיצן מיטן רוקן צו דער אַריינגאַנגס-עפענונג... זיי הערן זיך צו
צו דעם קנאַלן פון אייז... קאָטוקאָ מורמלט עפעס שפרוכן.

פּלוצלונג האָט זיך דאָס מיידל פּונאַנדערגעלאַכט...

— קאָטוקאָ! אָט איז ער „קוויקווערן“! קוק זיך אום!.. האָט זי פּריילעך

אויסגערופן. — און, באמת, ער האָט טאַקע אַכט פיס און צוויי קעפּ!

הינטער איר פלייצע האָבן זיך אין לאַך פון הייל באַוויון צוויי מאָרדעס:
איינע אַ שוואַרצע, די אַנדערע אַ געלע... דאָס זיינען געווען די מאָרדעס פון
די אַנטלאַפּענע הינט — פון דעם שוואַרצן אָנפירער און דעם הונט קאָטוקאָ.
די בעלי-חיים האָבן אויסגעזען זעלטן גוט, זיינען פעט געוואָרן און האָבן
אויסגעזען פולקום געזונט. זיי זיינען געווען צוזאַמענגעפלאַנטערט מיט רימענס.
דער שוואַרצער אָנפירער איז דאָך אַנטלאַפּן מיטן געשפּאַן. ער האָט זיך, ווייזט
אויס, באַגעגנט ערגק-וואו מיט זיין געלן פּרייגל, האָט זיך געשפּילט מיט
אים, און זיי האָבן זיך אַווי פאַרפּ אָנטערט אין די רימענס, אַז אויספלאַנטערן.
זיך האָבן זיי גיט צעקענט. די רימענס האָבן זיי אַווי אַרומגענומען, אַז אויך
צעבייסן זיי האָבן זיי גיט געקענט. זיי האָבן, קענטיק, געפונען שפייז, האָבן
זיך אָפּגעפרעסן און זיינען געקומען צו זיך...

אויך קאָטוקאָ האָט זיך צעלאַכט. ער האָט פלינק איבערגעשניטן די
רימענס. די הינט האָבן זיך אַ וואַרף געטאַן צו אים מיט אַ פּריידיקן בילן.

— זיי האָבן זיך געפונען שפייז, — האָט מיט שמחה משער געווען קאָ-
טוקאָ. — און אויך מיר, לאָמיר האָבן, אַז מיר וועלן אויך אינגיכץ געפינען,
מיט וואָס זיך צו דערקוויקן. מיין טאַרנאַקאָ האָט מיך גיט אָפּגעצאַרט, ער
האַט געשיקט די הינט אונז צו הילף! איצט לאָמיר זיך רואיק אויסשלאַפּן,
אַפרוען... און איך בין זיכער, אַז אַלץ וועט זיין אין אַרדענונג!... סאַר אַ גישט
געוויינליכער פּריער פּרילינג!

ווען זיי האָבן זיך אויפגעכאַפט און זיינען אַרויס פון הייל, האָט זיך
שוין דער ים אָפּגערייניקט פון אייז אויף אַ גרויסן שטח. ביי די ברעגט
האַבן זיך געפּלעסקעט די כוואַליעס. די ערשטע קלאַנגען פון די כוואַליעס,
וואָס שלאַגן זיך אָן אָן ים-ברעג, דערפרייען דאָס האַרץ פון עסקימאָס. זיי
זיינען די אָנזאַגערס פון דעם אָנקומענדיקן זומער...

קאָטוקאָ האָט געטראַפּן ביידע הינט אין אַ געשלעג איבער אַ ים-הונט.
נאָך אַ שטורם, וואָס צעטרייבט די פיש, לאָזן זיך די ים-הינט שטענדיק אַרויס
צו די ברעגעס זוכן שפייז. דעמוזעלבן טאָג זיינען אַרויס אויפן ברעג אַ שטיק

געלייגט אין זיין תפילה. דאָס מיידל האָט צוגעהערט שווייגנדיק, מיט אַ טיפן
יראַת הכבוד... נאָר פלוצלונג האָט זי זיך, אינמיטן ליד, אויפגעטרייסלט,
האָט צוגעלייגט דעם אויער צו דער אייז-פּאָדלאָגע...

— הער! — האָט זי אַ מורמל געטאָן צו איר חבר.

אויך קאָטוקאַ האָט צוגעלייגט דעם אויער צו דער פּאָדלאָגע, נאָכהער
האָט ער אָפגעבראַכן פון פויגל-נעץ, וואָס איז געלעגן אין שליטן, אַ שטיקל
פיש-ביין און האָט עס אַריינגעשטעקט אין שפּאַלט פון דער אייז-פּאָדלאָגע...

מ'האָט געקענט באַמערקן, אַז דאָס שטיקל פיש-ביין האָט זיך געטרייסלט.
— יאָ, דער אייז טרייסלט זיך; ווייזט אויס, — ערגעץ-וואו נאָענט האָט
זיך אָפגעריסן אַ גרויסע קריע — איז קאָטוקאַ געפאַלן אויפן שכל.

— ניין, דאָס פּלאַצט דער אייז אויפן ים! האָט געזאָגט דאָס מיידל. —
הער נאָר, ווי דער אייז קנאַלט... דו הערסט? אַזוי ווי אַ הונט וואָלט ערגעץ
געוואָיעט! דאָס איז „קוויקווערן“! ... מיר זיינען פאַרלאָרן...

ס'איז אַריבער אַ שעה, צוויי אין שווערער דערוואַרטונג.

— דערפאַר אָבער ווערט דער שטורם עטוואָס ווי שטילער! — האָט
באַמערקט קאָטוקאַ.

— יאָ...

— לאָמיר פרובן אַ קוק טאָן — זען, וואָס דאָרטן טוט זיך? ...

— צי דען פּלאַצט דער אייז? ס'איז נאָך דוכט זיך צו פרי!

זיי האָבן אַרויסגעקוקט.

— אַ, קאָטוקאַ, זע—ער וואַרט אויף אונז! ער איז נאָך אַלץ דאָרטן! —
האָט אויסגערופן דאָס מיידל, אָנווייזנדיק איר חבר אויפן דערבייאיקן בערגל.
און באמת איז דאָס פילפיסיקע, צווייקעפיקע פאַרזעעניש נאָך אַלץ אַזוי
ווי געזעסן דאָרטן.

— ל'מיר גיין נאָך אים! — האָט באַשלאָסן קאָטוקאַ... — אַז צו „סעדנען“,
זאָל זיין צו „סעדנען!...“ אויב אַ סוף, איז אַ סוף! וואָס גיכער, אַלץ בעסער!
און דאָס פאַרזעעניש האָט טאַקע פונקט, ווי געוואַרט דערויף. עס האָט
זיך אויפגעהויבן און אַ רוק געטאָן צו מערב... אויך אונזערע רייזנדער האָבן
זיך געזומען צום שליטל. זיי האָבן זיך אַ ריר געטאָן נאָך אים...

און דער רעש, דאָס קנאַלן פון אייז האָט זיך אַלץ פאַרשטאַרקט און
פאַרשטאַרקט. די אויבער-פּלאַך פון דעם אייז האָט זיך צעשפּאַלטן אין אַלע
ריכטונגען. אינדערווייטנס אויפן ים האָבן זיך אָפגעשפּאַלטן גרויסע אייז-
שטיקער פון אַ קלאַפּטער די גרעב... דאָס וואָסער פון אונטן האָט געשפּאַרט
מיט אַ שרעקלעכן כוח... דער חורבן האָט זיך אָנגערוקט אויף די רייזנדע אַלץ
מער און מער...

— קיינמאָל האָט זיך נאָך דער ים ניט געעפנט אַזוי פרי! האָט ניט
געקענט באַגרייפן קאָטוקאַ. איך ווייס ניט, צי זאָלן מיר גיין ווייטער?

— זע, אָן האָט זיך אויך „קוויקווערן“ אָפגעשטעלט, — האָט באַמערקט
דאָס מיידל.

דער אָפּגלאַנץ פון „צפון-שיין“. בשעת זיי פלעגן ווערן פאַרמאַטערט, פלעגט קאַטוקאַ אויפגיך אויפקלעפן אין שניי אַ יעגערישע הייל און פלעגט זיך צו-זאַמען מיט זיין וועג-חברטע פאַרקלייבן אַהין. דאָרט פלעגן זיי אָנצינדן אַ לעמפל מיט פעטס, פלעגן אָנוואַרימען, אויף וויפל זיי האָבן געקענט, אַ שטיקל גע-פראָרענע פלייש, פלעגן זיך אונטערהאַלטן די פוחות מיט שפייז און שמאַלץ. דערנאָך פלעגן זיי זיך אויפסניי לאָזן אין וועג אַריין. דורכגיין פלעגן זיי אין אַ טאָג אַ וויאַרסט דרייסיק, נאָר צום אַקעאַן פלעגן זיי זיך דערנענטערן אויף אַ וויאַרסט פינף, זעקס—ניט מער. ס'איז אויסגעקומען אַפצוקערן זיך דאָ רעכטס, דאָ לינקס, און מיידן דעם אָנגעוואַרפענעם אייז. ניט איין מאָל האָט קאַטוקאַ זיך אַרויפגעקליבן אויף אַ שטיק אייז, פדי צו זען, וואָס טוט זיך אין דער ווייטן. ער איז כסדר געווען אין אַ באַגייסטערטן צושטאַנד, ער האָט געזונגען, גערופן צו הילף די גייסטער... די אויגן זיינע האָבן געפרענט.

דאָס מיידל האָט אים אָנגעקוקט שטום מיט האַפּענונג. זי האָט פעסט גע-גלויבט, אַז די גייסטער פירן אים.

פראַוויאַנט איז שוין געבליבן ניט קיין סך: אויף אַ טאָג פינף-זעקס — ניט מער. און דאָ האָט זיך נאָך אויפגעהויבן אַ ווינט. קענטיק, ס'האָט זיך דערנענטערט אַ שטורים. די פלאַכע שניי-שטורים זיינען שרעקלעך, זיי ציען זיך אַפּטמאַל אָן אַ איבעררייס עטלעכע טעג. וויי איז דעם רייזדער, ווען אַזאַ שטורים באַפאַלט אים ווייט פון ישוב. קאַטוקאַ האָט אין איילעניש גענומען מאַכן אַ הייל, וואו ער צוזאַמען מיט זיין וועג-חברטע זאָלן קענען געפינען אַ שוץ און אויך באַהאַלטן דעם שליטל און די שפייז. אַט איז עס שוין כמעט פאַרטיק. קאַטוקאַ שטייט אינדערהויך, מאַכט צורעכט דעם דאָך...

— קוק, קוק!—רופט ער אויס, אָנווייזנדיק אין דער חושכדיקער ווייטקייט, וואָס איז געווען טונקל באַלויכטן מיט די שטערן און מיטן אָפּגלאַנץ פון שניי. — וואָס איז?—פרעגט דאָס מיידל און קלעטערט אויך אַרויף אינדערהויך, קוקנדיק אין יענער זייט, וואוהין עס ווייזט אָן קאַטוקאַ.

— זעסטו... דאָרטן... דאָס איז „קוויקווערן“!... דאָס איז ער. „קוויקווערן“ — דאָס איז, — ווי די עסקימאָסן גלויבן — אַ בייזער גייסט, סענדעס דינער. ער באַווייזט זיך צו די מענטשן אין דער געשטאַלט פון אַ אומגעהייער גרויסן, אָנציינערדיקן, צווייקעפיקן, פילפסיקן הונט. ער באַווייזט זיך, ווען זיי דראָט אַ סכנה אומצוקומען... אין שרעק האָבן זיך קאַטוקאַ און דאָס מיידל אייליק באַהאַלטן אין הייל. זיי האָבן אַריינגעשלעפט אַהין אויך דעם שליטן.

דער שטורים האָט זיך דערווייל שרעקלעך צעבושעוועט.

— זי דען וועט אונז דיין טאַרנאַקאַ אָפּנאַרן, אונז ניט אויסהעלפן! — האָט געשעפטשעט דאָס מיידל, צודריקנדיק זיך צו קאַטוקאַן. — זינג אים אויף אַ געבעט-ליד... זאָל ער זיך דערמאָנען אָן אונז, העלפן אונז! און קאַטוקאַ האָט אָנגעהויבן זינגען. די גאַנצע נשמה האָט ער אַריינגע-

ווען... צי ווייזט מיר ניט דער טאָרנאַקאָ דעם וועג צו לעכער פון ים-הינט?
קאָטקאָ האָט דערציילט אינדערהיים וואָס מיט אים איז געשען.
— ווער ווייס? אפּשר!... האָבן געזאָגט קאָדלו און אַמאַראַקאָ.
ס'איז געקומען דער אַנגעקאָק — דער מכשף. האָט מען זיך מיט געווען
מיט אים.

— גיי, גיי אויף דעם רוף פון די געטער! — האָט באַשלאָסן דער
אַנגעקאָק, ווענדנדיק זיך צו קאָטקאָן. — גיי, זיי וועלן זיך מרחם זיין איבער
אונז, זיי וועלן אונז געבן שפּייז און פעטס פאַר די לעמפלעך.
די צוגענומענע מיידל פון צפונדיקן לאַנד האָט זיך צוגעהערט צו די
דאָזיקע אַלע שמועסן, ליגנדיק ביים פייער. די לעצטע צייט איז אויך איר אויס-
געקומען צו לעבן אין הונגער, און זי איז זייער אָפּגעשוואַכט געוואָרן. פונ-
דעסטוועגן אויפן צווייטן פרימאַרגן, ווען קאָדלו און אַמאַראַקאָ האָבן אָנגעהויבן
צורעכט מאַכן פאַרן זון אַ האַנט-שליטל, האָבן אָנגעלייגט אויף אים געפּראָרענע
ים-הינט-פּלייש, פעטס (וויפל זיי האָבן געקענט אויסטיילן פון זייערע קליינע
זאַפּאַסן). האָבן אַריינגעלייגט אין שליטל אַ שפּיז, האַרפּונען, און ווען קאָטקאָ
האָט זיך גענומען פאַר די רימענס, פּדי אַוועקצולאָזן זיך אין וועג אַריין, —
האָט זיך דאָס מיידל אַוואָרף געטאַן צו אים און האָט זיך אויך אָנגעכאַפּט אָן
די רימענס, העלפנדיק אים שלעפּן דעם שליטל...
— דיין הויז — איז מיין הויז, — האָט זי געזאָגט, קוקנדיק קאָטקאָן
אין די אויגן.

— דיין הויז, — איז מיין הויז, — האָט געענטפּערט קאָטקאָ. — נאָר
הלוואי זאָלן מיר ביידע ניט אַריינפאַלן צו „סעדנען“.
„סעדנע“ איז — לויט די גלויבונגען פון די עסקימאָסן — די הערשערין
איבער דער מלוכה פון חושך. ביי איר — טענהן זיי — פאַרברענגען די
נשמות פון די געשטאַרבענע אַ יאָר צייט, איידער זיי פאַלן אַריין אין גליק-
לעכן לאַנד פון די מתים, וואו ס'זיינען ניטאָ ניט קיין צייזע פרעסט, ניט קיין
לאַנגע נעכט, וואו אויף יעדן טריט און שריט פאַשען זיך הירשן.
דאָך האָט מען אין ישוב ניט אויסגערעכנט אויף קיין אומגליק, פאַר-
קערט — די געשעעניש מיט קאָטקאָן, די רייד פון אַנגעקאָק האָבן אויפגע-
מונטערט דעם ישוב.

— די גייסטער האָבן ניט אומזיסט גערופן קאָטקאָן!... זיי וועלן אים
ברענגען צו די ים-הינט!... די גייסטער האָבן זיך דערבאַרימט איבער אונז! —
האָט מען גערעדט אין ישוב. די האַרשונג אויף דער הילף פון די גייסטער
האָט אויפגעמונטערט די הונגעריקע מענטשן.
און דערווייל זיינען קאָטקאָ און דאָס מיידל געגאַנגען אין דעם חושך
פון דער פּאַלאַר-נאַכט צום אַקעאַן, אין יענער זייט, וואוהין ס'האָט געוויזן
דעם וועג דער טאָרנאַקאָ. שוויגנדיק, מיט אַראַפּגעלאָזענע קעפּ, האָבן זיי גע-
שלעפּט דעם שליטל איבערן ניט גלייכן אייז. די העלע שטערן האָבן זיי באַ-
לויכטן דעם וועג. פון צייט צו צייט פלעגט אויפן הימל פלוצלונג אויפפלאַקערן

אויפן צווייטן טאָג איז קראַנק געוואָרן נאָך אַ הונט. קאָדלון איז אויס-
געקומען צו דערהרגענען אים. דערנאָך האָט דער גרויסער שוואַרצער הונט—
דער געוועזענער אָנפירער, זיך פלוצלונג אַ לאָז געטאָן לויפן, בעת מ'האָט אים
געהאַלטן אין אַיינשפּאַנען. ער האָט אַפילו מיטגעשלעפט מיט זיך דעם געשפּאַן
מיט די רימענס.

די מענטשן האָבן אָנגעהויבן אַריינצופאַלן אין יאוש. פון הונגער און
פחד האָט זיך די שוואַכערע פון זיי אָנגעהויבן אויסצודאַכטן פלערליי ניט גע-
שטויגענע און ניט געפּלויגענע זאַכן. אַזוינס טרעפט אָפט אין דער צייט פון
הונגער. די זקנות האָבן אָנגעהויבן צו דערמאָנען זיך אַלטע שרעקלעכע
מעשיות; זיי האָבן פאַרזיכערט, אַז ס'באַווייזן זיך צו זיי אין חלום און
שיעור ניט אויפן וואַר די גייסטער פון די פאַרשטאַרבענע יעגער און
זאָגן זיי פאַראַויס פאַרשיידענע שרעקלעכע זאַכן.

דער הונגער, די פינסטערניש, די קעלט, די אָנגעשטרענגטע אַרבעט האָבן
אונטערגעבראַכן אויך קאָטוקאָס פּוחות. ער האָט אָנגעהויבן צו הערען עפעס
מאָדנע אינערלעכע שטימען. ס'האָבן זיך אים אין דער פינסטער אָנגעהויבן
פאַרצושטעלן מענטשן, וואָס זיינען אין דער אמתן ניט געווען לעבן אים...

איינמאָל, אָפּוואַרטנדיק אומזיסט אַ שעה צען אויף אַ ים-הונט ביי אַ עפע-
נונג אין אייז, אַ וויאָרטט צוואַנציק פון ישוב, האָט ער, פאַלנדיק פון מידקייט,
זיך אַוועקגעשלעפט אַהיים. דער קאָפּ האָט זיך אים געדרייט. ער האָט זיך אָנ-
געשפּאַרט אָן אַ שטיק אַייז, וואָס איז גראָד געלעגען ביים וועג. אויפן אייז
איז געלעגן אַ גרויסער שטיין. ווען קאָטוקאָ האָט זיך אָנגעשפּאַרט אויף דער
דער שטיק אייז, האָט זי זיך איבערגעבראַכן... דער שטיין האָט זיך אַ וואַקל
געטאָן און האָט זיך מיט רעש אַראָפּגעקייקלט אַראָפּצו. קאָטוקאָ איז אַ דער-
שראָקענער אָפּגעשפרונגען. ער איז געוויינט געווען צו גלויבן, אַז אין יעדן
פעלו און יעדן שטיין לעבט אַ גייסט...

— אַט דערפאַר טאַקע — זאָגן די עסקימאָסן — קייקלען זיך אַן אַנדערש
מאָל די שטיינער און טראָגן זיך אַליין אַריבער פון איין אָרט אויפן צווייטן!
זיי קענען זיך ניט דערקלערן, אַז די שטיינער טראָגן זיך אַריבער דער-
פאַר, ווייל אונטער זיי צעשמעלצט זיך דער אייז, ס'ענדערן זיך די אָנשפּאַר-
פונקטן.

ווען אַ שטיין קייקלט זיך צו צו די פיס פון אַן עסקימאָס, קלערט דער
עסקימאָס, אַז ס'איז צוגעגאַנגען צו אים אַ גייסט אין דעמדאָזיקן שטיין. קייקלט
זיך דער שטיין ווייטער, קלערט זיך דער עסקימאָס: — צי ווייזט מיר ניט דעם
וועג מיין „סאָרבאַקאַ“ — דער גייסט, דער באַשיצער?

דעריבער איז קיין חידוש ניט, וואָס אויף דעם קראַנקן קאָטוקאָ, וואָס איז
געווען אָפּגעשוואַכט פון הונגער און מידקייט, האָט דאָס אַרויפגעוואָרפן אַן אימה.
— מיין גאָס, דער באַשיצער מיינער, האָט גערעדט מיט מיר! — איז
אים דורכגעפּלויגן אַ געדאַנק אין קאָפּ, — איך האָב געזען, אין וועלכער זייט
דער שטיין האָט זיך אַוועקגעקייקלט... אין יענער זייט בין איך נאָך ניט גע-

האָט געפונען דריי באַיאָרטע פרויען און אַ מיידעלע. זיי זיינען אויסגעגאַנגען פון הונגער. זיי זיינען געוועסט געקומען פון צפון מיט מענער, נאָך די מענער זיינען אומגעקומען צווישן דעם אייז, גייענדיק אויף געיעג אין זייערע שוואַכע שיפלעך. דעם שבת קאָדלו איז אויסגעקומען אַריינצונעמען די אומגליקלעכע אין זייערע וואוינונגען. דער עסקימאָס איז אַ גרויסער מכניס-אורח, ער זאָגט ניט אָפּ אַפילו אַ פּרעמדן צו געבן שפייז און דירה. אַמאָראַקאָ האָט גענומען צו זיך-דאָס מיידעלע, וואָס איז אַלט געווען אַ יאָר פּערצן.

די לאַגע פון שבת קאָדלו האָט זיך נאָך מער פאַרערגערט, ווען אויך ביי אים זיינען אומגעקומען צוויי פון די בעסטע יעגער. רויב פלעגט זיך מאַכן זעלטן. אַ געהרגעטער ים-הונט פלעגט אויף לאַנג ניט קלעקן דערפאַר, ווייל אין ישוב זיינען געווען אַ סך מיילער און יעדערער האָט געהאַט דאָס רעכט צו פאָדערן פאַר זיך אַ חלק פון רויב. מ'פלעגט אויפּעסן אַפילו אַזוינע שטיקלעך, וואָס אין אַ געוויינלעכער צייט זיינען זיי געווען פאַר די הינט, און דו הינט האָט אַמאָראַקאָ דערנערט מיט די פעלן פון די פונאַנדערגענומענע, זומערדיקע ביידלעך, וואָס זיינען איצט געלעגן אונטער די נאַרעס. אַפילו אָן די לעמפלעך, וואָס האָבן געברענט אין די ביידלעך, איז קענטיק געווען, אַז דער הונגער דערנענטערט זיך. פריער פלעגט אין עטלעכע לעמפלעך ברענען אַ העלער פייער; אין וואוי-נונג איז געווען ליכטיק, וואָרים און פריילעך. און איצט פלעגט אַמאָראַקאָ זאַרגעוודיק פאַרבייגן דעם מאָך-קנויט פון דעם איינציקן לעמפל יעדעס מאָל, ווען דער פייער פלעגט זיך פונאַנדערגענען שטאַרקער. מ'האַט מורא געהאַט אַפילו צו דערלאָזן דעם געדאַנק, אַז ס'וועט נאָך אפּשר ניט קלעקן קיין פעטס... די עסקימאָסן האָבן מורא פאַר דער פינסטערניש. ביי זיי הערשט אַזוי אויך די נאַכט עטלעכע חדשים אין יאָר. און בעת די לאַמפן ווערן אויך פאַר-לאָשן, באַהערשט זיי אַ אומרויאַקייט און אַ אימה. די הינט זיינען אויסגעדאַרט געוואָרן און האָבן געוואָיעט פון הונגער.

איינמאָל האָט דער הונט קאַטוקאַ — נאָך אַ גאַנצן טאָג אַרומלויפן אין געשפּאַן אין אומזיסטער זוכעניש פון שפייז—אַ שפרונג געטאָן און אָנגעהויבן זיך צו קלאַפן מיטן קאַפּ אָן די קני פון זיין באַלעבאַס. קאָדלו האָט אויפ-מערקזאַם אַ קוק געטאָן אויף אים, האָט אים אַריינגעקוקט אין די אויגן. דער הונט האָט רחמנותדיק אַ וואָיע געטאָן און זיך אויפגעטרייסלט, דערנאָך האָט ער זיך פּלוצלונג צעבילט, האָט אָנגעהויבן צו קייקלען זיך איבער דער פּאָדלאָגע. — וואָס איז מיטן הונט?—האָט געפרעגט ביים פּאַטער דער יינגל קאַטוקאַ. — ער איז קראַנק—האָט געענטפערט קאָדלו. — ווייזט אויס, פון הונגער. דערווייל האָט דער הונט זיך גענומען צוהערן צו עפעס, דערנאָך האָט ער זיך אַ חוּרף געזאָן צום אַריינגאַנג, איז אַרויסגעקראַכן דורכן שניי-דורכ-גאַנג אויף דער לופט, ווי ער וואָלט דערשפּירט אַ שפור פון אַ חיה, און האָט זיך געלאָזט לויפן. אינגיכן איז ער אינגאַנצן נעלם געוואָרן פון אויג. אַזאָ קראַנקהייט באַפאַלט ווירקלעך אַן אַנדערש מאָל די עסקימאָסישע הינט אין די לאַנגע ווינטער-נעכט.

באלעפאס בייטש מאכט אָרדענונג. מיט פרייד באַגעגנט מען אין ישוב דעם יונגן יעגער. אייניק איז די עסקימאָסישע משפּחה. וועמען ס'זאָל ניט אַרייַן-פאַלן קיין רויב וועט ער זיך צעטיילן מיט אַלעמען.

קאָטקאָ איז געוואָרן מענערש, ער איז געוואָרן געניטער, קליגער. אויך דער הונט קאָטקאָ איז געוואָקסן, ווי געהעריק. אינגיכן האָט ער זיך אויסגעקעמפט אַ בכבודיקן מצב צווישן זיינע חברים, און נאָכדעם האָט ער איינמאַל געוואָגט זיך צו נעמען ראַנגלען מיטן גרויסן שוואַרצן אָנפירער, איז אים בייגעקומען און פון דעמאָלט אָן האָט ער פאַרנומען דעם ערשטן אָרט צווישן די הינט. מ'האָט אים אַיינגעשפּאַנט פאַראויס, ער זאָל ווייזן דעם וועג, און זאָל ניט דערלאָזן, אַז זיינע חברים זאָלן זיך שלאָגן אין געשפּאַן... און אויך די דאָזיקע אויפגאַבע האָט ער גוט אויסגעפירט. פון אים איז אַרויסגעקומען אַ גוטער יעגערשער הונט.

גאַנצענע טעג, גאַנצענע נעכט פלעגט קאָטקאָ פאַרברענגען אויף געיעג, אַיינגעוויקלט אין אַ פעלך, און מיט אים פלעגט תמיד זיין זיין הונט קאָטקאָ — אַ קודלאַטע געלע חיה מיט קליינע אייגלעך און שאַרפע ווייסע ציין.

3.

די עסקימאָסן האָבן דעם גאַנצן לעבן איין זאָרג — ווי באַקומט מען פלייש און פעל פון חיות פאַר זיך און פאַר דער פּאַמיליע. די עסקימאָסן עסן שרעקלעך פיל. זומער גיט זיך זיי די רויב גאַנץ לייכט; דערפאַר אָבער וויינטער, באַזונדערס אין דער לאַנגער ווינטער-נאַכט, ביי דער אומברחמנותדיקער קעלט, ווען אויך דער ים-ברעג איז ווייט באַדעקט מיט אַייז, דראָט אָפּטמאַל דעם עסקימאָס אַ ספּנה אומצוקומען פון הונגער. פאַרשטייט זיך, אַז די עסקי-מאָסן גרייטן געוויינלעך אויף דער צייט אָן געוויסע זאַפּאַסן, נאָר ניט שטענע-דיק קלעקן די זאַפּאַסן, אָפּטמאַל צוליב דעם, ווייל אָפּלייגן אויף אַ עת צרה איז ניטאָ פון וואָס, און נאָך אָפּטער צוליב דעם, ווייל די עסקימאָסן זיינען אויסערגעוויינלעך זאָרגלאָז.

עס איז אָנגעקומען דער בייזער ווינטער. דורכגעלעבט בשלום דעם זומער אין ביידלעך פון פעלן פון חיות, אָנגעזעטיקט זיך מיט געיעג סיי אויף ים-הינט, סיי אויף הירשן, האָט קאָדלוס שבט זיך אויסגעקליבן אָן אָרט אויף צו ווינטערן אויסגעבויט הייזער פון שניי אויפן פרישן-אַייז און געהאַפּט, אַז אפשר וועט זיך אַיינגעבן אויך דעם ווינטער דורכצולעבן בשלום, נאָר אין סעפטעמבער האָבן די אומאויספּהערלעכע שטורימס אָנגעוואָרפן אויפן ים-ברעג אַ גאַנצע וואַנט פון אַייז פון אַ וויאָרסט צוואַנציק די ברייט, דער ראַנד פון פעסטן, פלאַכן אַייז, וואָס אויף אים האָבן די ים-הינט געקענט אַרויסקריכן דורך די עפענונגען, איז אויסגעקומען ווייט הינטער דערדאָזיקער וואַנט. גיין אויף געיעג אויף די ים-הינט איז געווען כּמעט אוממעגלעך.

פונדעסטוועגן וואָלט קאָדלוס ישוב ווי עס איז אויסגעקומען מיט זיינע זאַפּאַסן פון פלייש, לאַקסן, פעסס פון ים-הינט, ווען אין דעצעמבער וואָלט איינער פון די מענער זיך ניט אָנגעטראָפּן אויף אַ ביידל פון פעלן, וואו ער

א שמיץ געטאָן מיטן בייטש. ער האָט זיך באַמיט צו לויפן גלייך מיט די איבעריקע הינט, ער האָט אָבער געפלאָנטערט די רימענס. דערפאַר האָבן זיך די איבעריקע הינט געבייזערט, געביסן אים, דער געשפּאַן האָט אים געריבן... ס'איז אים געווען ביטער.

צוזאַמען מיטן הינטל קאַטוקאַ האָט זיך געלערנט אויך דאָס יינגל קאַטוקאַ. אָנפירן מיט אַ עסקימאַסישן שליטן איז ניט לייכט. די הינט שפּאַנט מען אַיין אין אַ שורה איינעם הינטערן אַנדערן. דער בעסטער, דער קליגסטער און שטאַרקסטער הונט — דער אָנפירער לויפט פּאַראַויס; די שוואַכערע — נעענטער צום קוטשער. יעדער הונט האָט אַ באַזונדער געשפּאַן. פון געשפּאַן איז אונטער דער לינקער פּאַדערשטער פּוס דורכגעצויגן אַ רימענדל, וואָס פאַרשפּילעט זיך מיט אַ קנעפל אָדער מיט אַ פעטלע צום גראָבן די של-רימען. אזוי אַרום איז לייכט, ווען ס'איז נייטיק, יעדן הונט אָפּצושפּילען און צוריק צושפּילען צום אַלגעמיינעם געשפּאַן. דאָס איז וויכטיק דערפאַר, ווייל יונגע הינט פּלאָנטערן זיך אָפט אין די רימענס.

כדי פלינק אָנצופירן מיט אַ שליטל, דאַרף מען גוט באַהערשן דעם בייטש און ניט שרייען אָן אַ זין. שמייסן מיטן בייטש איבער דער ערד איז ניט שווער, נאָר בעתן פּאַרן דערלאַנגען מיט אים איין הונט, ניט פאַרטשעפענדיק די איבעריקע, דערלאַנגען שטאַרקער, אָדער לייכטער איז גאַרניט אזוי פשוט. דערצו נאָך אויב דו וועסט אַ געשריי טאָן אויף איין הונט, און אין דערזעלבער צייט וועסטו ניטוויילנדיק אַ שמיץ טאָן אַן אַנדערן, וועלן זיך די הינט אָנהייבן צו בייסן און וועלן פאַרפלאָנטערן דעם גאַנצן געשפּאַן. וועסטו אָנהייבן זינגען אַ לידל, וועלן די הינט זיך אָפּשטעלן אומקוקן זיך, אוועקזעצן און זיך אַיינהערן. מ'דאַרף וויסן, וואו אויפן וועג אונטערצושפּאַרן דעם שליטל, כדי עס זאָל זיך ניט איבערקערן... ניט איינמאַל פלעגט קאַטוקאַ אַריינפאלן אין אַ צרה... דאָך האָט ער צולעצט אָנגעהויבן אָנצוטרייבן בריהדיק דעמאָלט האָט מען אים אָנגעטרויט אַ גאַנצן געשפּאַן פון אַכט הינט. און אָט פאַרט שוין קאַטוקאַ אַליין פאַר אַ וויאָרסט צען צו די עפעֿנונגען פון די ים-הינט אין אַיז.

ער פאַרט צו, שטעלט אָפּ דעם שליטל פונדערווייטנס, קערט דאָס איבער, שפּאַרט עס אונטער מיט די הערנער פון אַ הירש, טיף אַריינשטעקנדיק זיי אין שניי, כדי די הינט זאָלן ניט קאַנען אוועקרוקן דעם שליטן פון אָרט און אוועקלויפן מיט אים. אַליין גייט ער פאַרויכטיק צו צו דעם שפּאַלט אין אַיז און וואָרט, וואָרט ביז דער ים-הונט וועט זיך אויסקלייבן אַרויסצושטעקן דעם קאַפּ כדי אָפּצועטעמען מיט אַ ביסל לופט. קוים האָט זיך דער ים-הונט באַוויזן, גיט זיך קאַטוקאַ אַ וואָרף אויף אים מיט אַ שפיז און מיט אַ שטריק. דער ים-הונט איז דערהרגעט און קאַטוקאַ שלעפט אים אַרויס אויפן אַיז; נאָכדעם שלעפט ער אים מיט דער הילף פון דעם עלטסטן הונט צום שליטן. דערשפירנדיק אַ געשמאַקן ביסן, הייבן אָן די הינט פון געש-אָן צו וואַיען און צו שפּרינגען. זיי ווילט זיך אָפּרייסן אַ חלק פון רויב, אָבער דעם

אַרויסגעשפרונגען פון דער ריי, האָט קאָטקאָ באַלד מיט זיין פייטש צוריק איינגעשטעלט די אָרדענונג.

צום לעצטן איז צוגעגאַנגען אַ גרויסער שוואַרצער הונט, וואָס איז אין געשפּאַן געגאַנגען פּאַראַויס — אַלס אַ פירער. קאָטקאָ האָט אים געגעבן מער פלייש ווי די אַנדערע און האָט אים מיט ליבשאַפט אַ קלאַפּ געטאַן איבערן רוקן. — ביסט אַ וואוילער הונט! — האָט ער דערביי צוגעגעבן. — אָבער וואַרט נאָר, ס'וועט אויסוואַקסן מיין קאָטקאָ, וועט ער זיין קליגער פון דיר! ... איך וועל אים שוין אויסלערנען!

2.

קאָטקאָ איז קוים אַלט געווען פּערצן יאָר, אָבער ער האָט זיך שוין געהאַלטן פאַר אַ דערוואַקסענעם מאַנסביל.

אים איז נמאס געוואָרן זיך צו פאַרנעמען מיט דער אַרבעט, מיט וועלכער עס פאַרנעמען זיך געוויינלעך די קינדער און די פרויען: צורעכט מאַכן נעצן פאַר ים-פייגלען און קליינע חיהלעך, קנייטשן פעלן פון הירשן און ים-הינט, אינדערציט ווען די מענער זיינען אויף געיעג. אים האָט זיך אַליין געגלוסט גיין אויף געיעג, געגלוסט זיין אין „געזאַנג-הויז“, וואו ס'פלעגן זיך צונויפּקלייבן די דערוואַקסענע, און וואו דער „אַנגעקאָק“, דער מכשף, פלעגט, פאַרלעשנדיק די פייערן, דערציילן וועגן גייסטער, אַרויסרופן די גייסטער, שמועסן מיט זיי. בכלל האָט זיך אים געגלוסט, מ'זאָל אים האַלטן פאַר אַ דער-וואַקסענעם.

— וואַרט אויף, וועסט נאָך באַווייזן! — פלעגן, לאַכנדיק, זאָגן די עטערע. — ס'וועט קומען אויך דיין צייט!

נאָר אַט האָט דער פּאָטער אָנגעדוּפּן דעם הינטל מיט זיין נאָמען, דער פּאָטער גיט איבער אונטער זיין השגחה די הינט! אינגיכן וועט ער אים, אַוודאי, דערלויבן אָנטרייבן מיט אַ גאַנצן געשפּאַן! אַט דעמאָלט וועט קאָטקאָ קענען ווייזן, אַז ס'איז שוין צייט צו אָנערקענען אים פאַר אַ דערוואַקסענעם! און קאָטקאָ האָט זיך פלייסיק געגרייט צום עקזאַמען. אויך זיין הונט קאָטקאָ האָט ער געגרייט דערצו, ער האָט פאַר אים אויסגעמיסטערעוועט אַ קליינעם געשפּאַן און גאַנצע טעג פלעגט ער אים אַרומטרייבן און צושרייען: רעכטס! .. לינקס! .. שטיי! ..

דעם הינטל איז עס ניט געפעלן געוואָרן, נאָר נאָך ערגער איז אים נעבעך געווען, ווען מען האָט אים צום ערשטן מאל איינגעשפּאַנט אין אַ שליטן. ער איז זיך רואיק געזעסן אויפן שניי, האָט זיך געשפּילט מיטן רימענדל, וואָס האָט זיך געצויגן פון זיין געשפּאַן צום גראָבן רימען — דעם „פיט“, וועלכער פאַרבייט אַ דיטל.

ער האָט גאַרניט באַמערקט, ווי קאָטקאָ האָט זיך אַריינגעזעצט אין שליטן, האָט אַ „הוק“ געטאַן... און פלוצלונג האָבן זיך אַלע הינט אַ וואָרף געטאַן פאַראויס! ... דער שווערער שליטן האָט זיך אַ לאָז געטאַן און מיטגע-שטופט דעם הונט איבערן שניי. און דאָ האָט אים נאָך דער יונגער באַלעפּאַס

הָאָט זיי נאָר-וואָס געבראַכט אַהיים, אויסגעשפּאַנט די הינט און איז אַרייַג-געקראָכן אין זיין וואוינונג.

⊗ — שוין באַלד פאַרטיק מיטאַג? — הָאָט ער געפרעגט זיין פרוי, צונויפֿ-לייגנדיק אָן אַ זייט דעם רימענעם געשפּאַן פון די הינט.
— באַלד, באַלד, — הָאָט געענטפּערט אַמאַראַקאַ. — נאָ-דיר דערווייל אַ שטיקל ים-הונט-פלייש.

קאַדלו הָאָט זיך אַוועקגעזעצט און הָאָט אָנגעהויבן שאַפן מיט אַ מעסער אַ שטיקל געפּראָרענע ים-הונט-פלייש, שלינגענדיק די פלייש-סטרוושקעס מיט גרויס אַפעטיט.

— גיב נאָר אַ קוק, טאַטע, — הָאָט געזאָגט קאַטוקאַ, אַוועקלייגנדיק זיין אַרבעט און אַרויסנעמענדיק דעם הינטל פון זעקל. — ער האָט שוין געעפנט די אויגן.

קאַדלו הָאָט אַ קוק געטאַן אויפן הינטל...

— טאַקע, ער הָאָט שוין געעפנט! — הָאָט ער אויסגערופן. — אַ וואוילער כלב וועט ער זיין! לייג אים אַריין צוריק.

— און ווי-זשע וועלן מיר אים אַ נאַמען געבן? — הָאָט געפרעגט אַמאַראַקאַ.
— רופט אים אָן מיט מיין נאַמען. זאָל ער הייסן אַזוי ווי איך, — הָאָט מיט אַ שמייכל פאַרגעלייגט קאַטוקאַ, אַרייַנלייגנדיק דאָס הינטל אין זעקל.
— מהיכא תיתי! — הָאָט זיך צעלאַכט דער פאַטער.

— מיר וועלן נאָכאַמאָל ביידע ווייזן, וואָס מיר קענען! — הָאָט זיך קאַטוקאַ מיט צופרידנהייט באַרימט.

דורך דעם נידעריקן קאַרידאָר הָאָט זיך דערווייל געלאָזט הערן פון דרויסן אַ בילעריי און אַ וואָיפֿן. די הינט פון געשפּאַן, וואָס הָאָבן זיך אומ-געקערט מיט קאַדלו, הָאָבן דעעמאָנט וועגן זיך. זיי הָאָבן זיך באַמיט אַוועק-צולייגן זיך וואָס נענטער צום קאַרידאָר, דורך וועלכן ס'הָאָט געשלאַגן אַ וואָרימקייט פון דער וואוינונג, און הָאָבן זיך געריסן פאַר אַ באַקוועמען שטיקל אָרט.

— שטיל זיי איין און גיב זיי פאַראיינס עסן — הָאָט קאַדלו געהייסן דעם זון. קאַטוקאַ הָאָט גענומען דעם רימענעם בייטש און אַ שטיק געפּראָרענע פלייש; מיט אַ פרייטן שפיז הָאָט ער עס צעהאַקט אויף שטיקלעך און איז אַרייַנגעקראָכן אין קאַרידאָר...

ער הָאָט נאָך ניט באַוויזן אַפּצוקייקלען די שטיק אייז פון אַרייַנגאַנג און זיך צו שטעלן אויף די פיס, ווי די גרויסע קודלאַטע הינט הָאָבן דער-שמעקט דאָס פלייש און הָאָבן פון אַלע זייטן אַרומגערינגלט דעם באַלעבאַס, קוקנדיק אים זשענדע אין די אויגן אַריין און דרייענדיק מיט די וויידלעך.
קאַטוקאַ הָאָט אָנגעהויבן אַרויסצורופן אַ הונט נאָך אַ הונט, אָנגערינגנדיק פון דעם סאַמע שוואַכסטן. יעדערן הָאָט ער אָפּגעגעבן זיין חלק, און דער הונט, צוגעווייזט צו דער אַרדענונג, פלעגט זיך אַוועקרוקן אָן אַ זייט, אויפּעסן זיין חלק פונדערווייט. ווי נאָר וועלכער עס איז הונט איז אומגעזולדיק

ק א ט ו ק א.

1.

א וויסטער ברעג פון אייז-ים. דעמדאזיקן ים רופן די עסקימאסן אויף זייער לשון „עק-וועלט“. דאָ האָט אויסגעבויט זיינע וואונדערלעכע בנינים ניט קיין גרויסער עסקימאסישער-שבט. אויפגעשטעלט זיינען זיי פון אייז און פון שניי, און זיינען ענלעך צו גרויסע איבערגעקערטע שיסלען. צו יעדערן פון זיי פירט אַ גיידעריקער קאָרידאָר, וועלכער זעט אויס, ווי אַ לאַנגער, ניט קיין הויכער קוימען, אַוועקגעלייגט אויף דער ערד. דערדאָזיקער קוימען איז אויסגעקלעפט פון שניי. דער אַריינגאַנג אין אים איז פאַרלייגט מיט אַ שטיק אייז. דורך דיין דורך דעמדאָזיקען קוימען אין וואוינונג אַריין איז אוממעגלעך; דורך אים קען מען נאָר קריכן אויף אַלע פיר.

אין דעם סאַמע עקסטן בנין, נענטער צום ים, האָט זיך באַזעצט די פאַמיליע קאַדלו. קאַדלו — דאָס איז דער ראש פון שבט, אָדער, ווי די עס-קימאָסן זאָגן, — „דער מענטש, וואָס ווייס אַלץ, וועלכער האָט אַלץ דורכגעמאַכט“. קיין באַזונדערע מאַכט האָט ער ניט, נאָר די מיטגלידער פון זיין שבט פאַלגן גערן זיינע עצות; אָן זיין ראַט קלייבט מען ניט אויס קיין אַרט אויף געיעג, אָדער צו ווינטערן. ער האָט באַוויזן צו פאַרדינען אין זיין שבט אַלעמענס צוטרוי. ניט שייך איז זיין וואוינונג פון אויסן און צייכנט זיך ניט אויס מיט קיין באַקוועמלעכקייטן אינעווייניק. די אייז-ווענט זיינען באַהאַנגען מיט פעלן פון חיות. אָנשטאַט אַ סטעליע איז אויך אָנגעצויגן אַ פעל. ביי די ווענט — נאַרעס. ביינאַכט שלאָפט מען אויף זיי, בייטאָג דינען זיי אָנשטאַט בענק. די וואוינונג באַלייכטן און וואַרימען עטלעכע שטיינערנע שיסלעך, אין וועלכע ס'איז אָנגעבאַטן פעטס פון ים-הינט. אין פעטס איז אַראָפּגעלאָזן און אָנגעצונדן אַ קנייט פון צונויפגעדרייטן מאַך.

ביי איין לעמפל פאַרעט זיך די באַלעבאַסטע, קאַדלוס פרוי — אַמאָראַקאַ. זי גרייט צו מיטאַג — געקאַכטע פלייש און זופ פון בלוט. אויפן פלייצע איז ביי איר אָנגעבונדן אַ ווייכער פוטערנער זעקל. פון אים קוקט אַרויס און סמאַשקעט מיט די ליפן אַ קינד. דאָס איז — דער באַלעבאַסטעס יינגסטער יינגל. דער עלטערער זון אירער, קאַטוקאַ, אַ יינגל פון אַ יאָר 14, זיצט ביים צווייטן לעמפל. ער שניידט אויס קנעפלעך פון די רייס-ציין פון אַ ים-פערד. איבער דעמזעלבן לעמפל, וואו עס אַרבעט קאַטוקאַ, איז הויך אָנגע-האַנגען אַ פוטערנער זעקל. לעבן קאַטוקעס פיס זיצט, ניט אַראָפּלאָזנדיק די אויגן פון זעקל, אַ געלער הונט. אין זעקל ליגט זיין הינטל.

דאָ איז אויך קאַדלו אַליין. ער האָט זיך נאָר-וואָס אומגעקערט אַהיים. פון סאַמע פרימאָרגן איז ער געווען אַוועקגעפאַרן אַ וויאַרסט אַכט פון דער היים. דאָרטן האָט ער זיך אָנגעמערקט עפענונגען, דורך וועלכע די ים-הינט קריכן אַרויס פון אונטערן אייז אָפּצוועטעמען מיט פרישער לופט.

קאַדלו האָט אָפּגעהיט 2 גרויסע ים-הינט און האָט זיי דערהרגעטן; ער

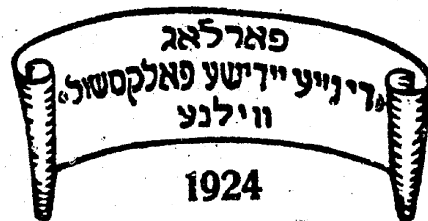
יוגנט-ביבליאָטעק "חבר"

ר: קיפלינג.

קאָטוקאָ

(פון דעם לעבן פון די עסקימאָסן.)

דרוק ש. עטשטיין שטראַסן גאָס 6.

Kotuko, R. Kipling.

PRINTED IN POLAND

13/4/24

יוגנט-ביבליאטעק "חבר"

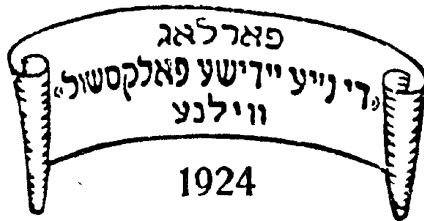

ר. קיפלינג.

קאטוקא

(פון דעם לעבן פון די עסקימאָסן.)

דרוק ש. עטעסין שטראסן 6א.

Kotuko. R. Kipling.

13/4/24